

af den Udtalelse, der fremkom fra den ærede Ordfører, det ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Schlegel). Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt det er mere eller mindre rigtigt, at det ene Thing saaledes udtaler en Dadel over det andet Thing, men jeg skal være enig med de ærede Forslagsstillere i ogjaa at beklage — som den ærede Ordfører udtrykte sig — at Landstthinget ikke kan faae sin grundlovmæssige Ret tilfredsstillet til at behandle Lovforslaget, idet jeg maa gaa ud fra, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne er underrettet om, at en saadan Tid ikke er tilstede, thi det maa jeg jo gaa ud fra. Jeg for min Part veed naturligvis ikke Noget om, hvorvidt en saadan Tid kan komme tilstede, saa at den grundlovmæssige Ret kan ske Fyldest, og Thinget komme til at behandle Finantslovsforslaget. Med Hensyn til Skjlden for, at denne Behandling ikke kan finde Sted, da er jeg ikke enig hverken med de ærede Forslagsstillere eller den ærede Ordfører i, at Skjlden derfor ligger væsentlig eller aldeles hos Folkethinget. Man maa jo erkjende, at Folkethinget har arbejdet under saa vanskelige Forhold, under en saadan Situation, at den vistnok ikke tidligere har foreligget her i den danske Rigsdag, ja maaffe ikke noget andet Sted. Vi maa erindre, at den første Del af Samlingen, da Folkethinget skulde bearbejde Forslaget, foregik med de forestaaende Valg for Die — de Valg, til hvilke Regjeringen, som Konseilspræsidenten gjentagne Gange udtalte, stillede store Forventninger — og det er ogsaa en Kjendsgjerning, at under den første Del af Samlingen vare de Herrer Folkethingsmænd tilvisse lige saa meget af Høre som af Venstre ude paa Agitationsrejser. At der under saadanne Forhold, tilmed naar man arbejder under store Konflikt, ikke kan udrettes Syn-derligt, synes mig ligger klart i Sagens Natur. Saa kom endelig Valget af 21de Januar dette Aar; det er muligt, at det bragte Skuffelse for Mange, maaffe ogsaa for den ærede Regjering og dens Meningsfæller. Vist er det, at det Folkething, der kom tilstede, var fornyet med en Trediedel eller en Fjerdedel af dets Medlemmer; det havde til Følge, at ogsaa Finantsudvalget blev delvis fornyet og ligeledes fik en ny Formand i Stedet for den Formand, der havde ledet Forhandlingerne i den første Del af Samlingen. Under saadanne Forhold har det været næsten umuligt, at Finantsloven kunde komme for herover; jeg tror at turde sige, at det ligger i Sagens Natur; det er Omstændighedernes Magt, der have ført det med sig, det tror jeg ikke tør bestrides. Der kom en svag Dadel fra et Ud-

valgsmedlem i det andet Thing — den ærede Folkethingsmand for Kjøbenhavns 4de Kreds (Scharling), — fordi Forslaget ikke før var kommet til Forhandling, men saa gjorde Ordføreren derneede Rede for, hvorfor det ikke var sket, at man havde arbejdet som sædvanlig, holdt de regelmæssige Møder, og at det ikke var muligt at holde flere. Jeg har set efter i Tidenden og fundet, at det ærede før nævnte Udvalgsmedlem har ikke havt nogen Indvending eller Ytring at gøre imod, hvad der var fremført af Ordføreren. Det turde være et Vidnesbyrd for, at det kunde ikke være anderledes. — Naar det saa fremdeles hedder i Beslutningen, at „Landstthinget fralægger sig ethvert Ansvar for, at der ikke tilveiebringes nogen regelmæssig Finantslov for næste Finantsaar“, saa vil jeg dertil sige, at der skal dog egentlig mere til at gøre En — ogsaa et Thing — uskyldig end selv at sige det. Man fralægger sig ikke Ansvaret, fordi man siger det, og i saa Henseende kan jeg desværre ikke erkjende, at vi kunne fralægge os det Ansvar her. Jeg skal i saa Henseende minde om, at den 7de Marts vedtog Landstthinget med 43 Stemmer mod 15 at forandre den gamle midlertidige Finantslov, som havde 35 Aars Sædvane, og det uagtet advarende Røster lød derimod, ikke fra Venstre, men fra de Herrer's egne Meningsfæller. Man har fra Først af været klar over, at skulde man undgaa at komme ud i det saakaldte tomme Rum, i uregelmæssige Tilstande, maatte der være en modus vivendi — hedder det nok — som kunde frelse deraf. Altsaa man vedtog den 7de Marts 1885 at forandre den midlertidige Lov, og da den saa vendte her tilbage den 14de Marts, vedtog man ved eneste Behandling med 41 Stemmer mod 17 at forfaste den gamle midlertidige Lov, og den 31te Marts 1885 forfaste man den sidste Gang med 43 Stemmer mod 18, og advarende Røster lød gjentagende Gange under de 3 fortsatte Forfaster, om jeg saa maa kalde dem. Nu have vi af den ærede Ordfører hørt, hvorfor man gjorde det; man mente derved at kunne foranledige Folkethinget til at gjøre sin Behandling hurtigere; men han erkjendte selv, at man ikke havde naaet det tilsigtede Maal. Jeg kan altsaa ikke erkjende, at Landstthinget kan fralægge sig Ansvar. Det vil det først kunne, naar f. Ex. en midlertidig Finantslov bliver negtet i det andet Thing, og ikke bliver antagen der, saa kunde vi først her sige: vi fralægge os ethvert Ansvar.

Hvad selve Sagen angaar, saa opfatter jeg den saaledes, og den opfattes jo ogsaa af den ærede Ordfører saaledes, at i og for